

Magdaléna Piñeros

◆ DVOJNÍČKA ◆

Pre každé dobré dievča, ktoré si myslelo,
že poslúchaním získa rešpekt a lásku.

Magdaléna Piñeros

Dvojníčka

MARENČIN PT

Copyright © Magdaléna Piñeros, 2024
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2024
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1043. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1252-2 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1253-9 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1254-6 (ePub)

Kto by už len dostal panický atak z toho, že si nedokáže vybrať burger? Ja. Viem, že to znie neskutočne. A predsa, v jeden večer som stála pred dotykovým displejom v McDonalde na Račianskej, pot mi zmáčal príliš drahý outfit, ktorý ani nebol môj, a zrak sa mi zahmlieval od nedostatku kyslíka.

Za všetko mohla skupinka ľudí, ktorí si ma fotili cez sklenené steny z tmavého parkoviska. Päť-šesť paparazzov, ktorí boli platení, aby ma sledovali, fotili, okrikovali, aby špekulovali a obťažovali. A ani netušili, že nie som tá, za ktorú ma považujú.

Čo ak si vyberiem nesprávny burger a odhalia ma? Alebo, čo ak môj výber bude hlavnou témou zajtrajšieho bulváru?

Bola by zo mňa hrozná celebrita. Nezniesla by som to ani na päť minút. Ešteže ňou naozaj nie som a táto maškara je iba na dnešný večer. Aj to je na mňa priveľa.

Nerozhliadala som sa, ale srdce mi šlo vyskočiť z hrude. Možno som lákala väčšiu pozornosť kvôli tým okuliarom.

Mala som si ich dať dole.

Ale potom by azda niekto zistil, že nie som ona.

Nechala som si ich na tvári, hoci ma plast začal páliť.

Všetko ma pálilo. Tá parochňa. Ten outfit. Tie okuliare. Tie pohľady, ktorými ma prepaľovali všetci zákazníci a zamestnanci McDonaldu, aspoň som si to myslela.

„Pardon, môžem?“

Zvrtla som sa k človeku za mnou, hlas zaseknutý v hrdle. Nechcela som s nikým o ničom hovoriť. Neznela som ako ona, naše hlasy sa nepodobali. Ale ak ma niekto takto priamo oslovil, mala som mlčať?

Ukázalo sa, že ten chlap s kapučňou za mnou sa chcel len pretlačiť dopredu a vziať si svoju papierovú tašku s jedlom. Zhlboka som sa nadýchla a vydýchla.

Postupne som si dovoľila porozhliadať sa a pochopila som, že to tu vôbec nie je také zlé. Stravníci sa venovali jedlu, svojim spoločníkom, nie mne. Priamo na mňa hľadeli iba dve mladé pubertičky a niečo si medzi sebou vřaveli. Nedialo sa nič horšie.

Za dverami ma ovial studený vietor a začali blýskať fotoaparáty papparazzov, ktorí nás sledovali od štúdia. Presne, ako Matúš chcel.

„Clemmie? Clemmie! Sem sa otoč! Je pravda, že...“

Ich hlasy, vykrikujúce jeden cez druhý, zanikli, keď som zabuchla dvere na čakajúcom aute.

Bol koniec. Zvládla som to.

Zo srdca mi spadol kameň, len čo môj – teda jej – šofér, Tobiáš, opustil parkovisko.

„Kam to teraz bude?“

„Na hlavnú stanicu, prosím.“ Nebolo ešte tak neskoro a stíhala som posledný vlak do Zlatých Moraviec.

„To nie je dobrý nápad,“ namietol. „Ešte za nami idú, na takej krátkej trase sa ich nezbavíme.“

Otočila som sa a naozaj, tesne za nami sa držalo akési auto.

„Ak by som vyšiel na chvíľu na okruh, viem sa ich tam zbaviť.“

„To však zmeškám vlak,“ zaprotestovala som. Už aj tak

to bolo dosť tesné. Ale Tobiáš mal pravdu, nemohla som v Clemminom outfite z tohto auta vyjsť na hlavnú stanicu.

„Kam sa chystáte? Dnes večer nikam inam nepôjdem. Môžem vás hodiť priamo tam.“

„Do Zlatých Moraviec.“ Nemala som rada, keď sa mi menili plány. Tak ďaleko ma určite nezavezie, vlak nestihnem a rodičom som slúbila, že dnes prídem. Nerada by som ich sklamala.

„To je kde? Za Žilinou?“

„Nie, pri Nitre.“ Väčšina ľudí sa na toto maličké mesto sťažuje, mladí odtiaľ odchádzajú a dokopy tam nie je čo robiť. Pre mňa to však bol môj domov, kde som vyrastala a kde žila moja rodina. Napriek tomu, že som väčšinu svojho dospelého života bývala v Bratislave, v Zlatých Moravciach som sa stále cítila doma.

„To stíham.“

„Je to takmer hodina a pol.“ Nechcela som mu protirečiť, ale ani platiť za jeho služby. Za hodinu a pol cesty by ma taxík stál okolo stopäťdesiat eur. To bola polovica môjho zárobku za záskok.

„Žiadny problém, len mi to musí schváliť pán Jurovský.“

Nevdojak som sa zasmiala. Predstava, že mu Clemmin manažér Matúš na niečo včas odpovie, bola naivná. Jeho komunikácia bola večne bez diakritiky či interpunkcie a hlavne oneskorená. Každú vec som musela naháňať päťdesiatkrát. Bol najotravnejšou časťou mojej práce v televíznej produkcii.

Tobiáš môj smiech, našťastie, profesionálne ignoroval. Mala by som sa v blízkosti Matúšovho zamestnanca lepšie kontrolovať. Nemohla som si dovoliť Matúša pohnevať. Bol nielen Clemmin manažér, ale aj jej brat.

„Zavolám mu, bude to sekunda.“

Autom už znelo vyzváňanie. Matúš zdvihol s jednoduchým: „Áno?“

„Pán Jurovský, tu je Tobiáš. Už máme McDonald vybavený, ale na auto sa nám lepší jeden fotograf, tak som navrhol, že Simonu namiesto vlakovej stanice hodím priamo domov.“

„Ja som si myslel, že sme sa tak dohodli.“

Naozaj som do tohto Matúša zaľahovať nechcela. Dúfala som, že po tomto večere dostanem svoje peniaze a všetko bude ako predtým. Nemala som veľké ilúzie, že sa jeho prístup ku mne zmení a prestane mi komplikovať moju prácu. Posledné, čo som si priala, však boli obvinenia, že sa z neho snažím vyľahčiť čo najviac. Toto zastupovanie bola požiadavka, ktorú som nemohla odmietnuť, ale mala som z nej finančný zisk.

„Ona...“ začal Tobiáš, ale nervozita mi nedala a vstúpila som do konverzácie.

„Myslela som si, že ten odvoz platí len v rámci Bratislavy,“ naklonila som sa medzi predné sedadlá, keďže som si nebola istá, kde je mikrofón. „Plánovala som ísť dnes večer domov na stredné Slovensko a ešte by som stihla posledný vlak.“

Matúš sa na chvíľu odmlčal. „Tobiáš ťa zavezie, kam len chceš.“

„Je to ďaleko.“

„Nie je bezpečné, aby si o takomto čase cestovala sama vlakom.“

Oprela som sa dozadu a nevedela som sa rozhodnúť, či ma jeho tón urazil alebo mi polichotil.

„Dobre, dám vám vedieť, keď budem na ceste späť,“ zhrnul Tobiáš.

„Ďakujem, Tobiáš. Aj tebe, Simona.“

„Aj ja,“ dodala som, ale hovor sa už skončil.

Za tmavými oknami ubiehala nočná Bratislava, cesty boli poloprázdne, osvetlené pouličnými lampami. Po zvesení vianočných ozdôb sa mi mesto zdalo o niečo fádnejšie, všetky tie svetielka som mala rada. Na výhľad som sa však nedokázala veľmi sústrediť, myslela som na natáčanie, ktoré som kvôli tejto prácičke musela opustiť skôr ako zvyčajne. Či sa všetko dialo, ako treba, či kamery boli vložené do príslušných obalov, či sa k technikovi dostali správne označené karty, či všetci nastúpili do svojich taxíkov ako mali. A či niekto spoznal Clemmie v teplákoch namiesto kvetinového overalu, ktorý som teraz mala na sebe ja. Keby sme ešte mali Jožiho, môjho býlavého produkčného asistenta, nechala by som svoju prácu naňho. Teraz som delegovala rôzne úlohy rôznym ľuďom, ale ani jeden nemal prehľad o všetkom ako ja.

Keď sa mi v hlave začali prehrávať katastrofické scenáre, prinútila som sa vrátiť do reality. Tu a teraz som bola Clemmie. Ju však takéto veci nezaujímali. Nemala ani tušenia, o čom je organizovanie natáčania. Pre ňu to znamenalo prísť (neskoro) na pľac, dostať kávu, byť namaľovaná, sadnúť si na gauč, hodinu kecať s hosťami a potom odísť. Aby to mala také ľahké, boli za tým desiatky ľudí a hodiny, dni práce.

Možno som k nej bola nefér a možno niečo tušila. Clemmie sa totiž pred dvoma mesiacmi vydala za nášho exekutívneho producenta Dana Kentoša, majiteľa produkčnej firmy Kentoš. Ich veľkolepá svadba na Maldivách bola celý týždeň horúcou klebetou, fotky svietili z každých novín, papierových aj internetových. Šíriло sa mnoho špekulácií o ich vzťahu, o tom, ako sa len nedávno stala mode-

rátorkou programu Na Červenom Gauči, ale Clemmie pôsobila nepriestrelne. Na rozdiel od iných celebrít o nej nikdy neunikli žiadne štiplavé fotky, nikdy nebola zachytená podnapitá, ani len s rozmazaným líčením, nestriedala partnerov, nemala so žiadnym kolegom vyslovene otvorený spor. Klebiet bolo, samozrejme, veľmi veľa, ale nakoniec zakaždým vyšumeli do prázdna.

Clemmin život bol pre mňa nepredstaviteľný. Hoci som teraz mala šancu byť na pár minút ňou, netušila som, aké to je, byť krásna, úspešná, vydatá a obklopená milujúcimi fanúšikmi.

Kde si?

Mobil zapípal a naskočila mi správa od Sergeho. Hneď ako som zbadala jeho meno, rozbúšilo sa mi srdce. Predstavila som si, že ma hľadá na parkovisku za štúdiom. Väčšinou sme sa tam stretli, keď som organizovala hosťom relácie a štábu taxíky. Bol tam ruch, každý sa ponáhľal domov, nikto nám nevenoval pozornosť. Mali sme súkromie uprostred najväčšieho zhonu. Predstavila som si jeho úsmev, jeho kolínsku, jeho – do kelu! Musela som sa zastaviť. *Musela*. Nemohla som o ňom takto rozmýšľať, bolo mi to stopercentne jasné, no mozog to stále nevedel prijať a posielal môjmu nervovému systému nevhodné reakcie.

Nikdy sa medzi nami nestalo nič viac než ľahké, kradmé dotyky, ktoré *určite* nič neznamenal. Dotyk prstov, keď mi podal cigaretu. Pohľadenie po ramene pri odchode. Zovretie zápästia, keď sa ku mne priblížil, aby mi povedal niečo tajomné. Bola by som rada, keby som tú situáciu mohla s niekým analyzovať, prebrať ju s nejakou kamarátkou, najlepšie so skúsenou, ktorá by vyhlásila jasný rozsudok. *Nie, nemá o teba záujem, prestaň ho riešiť*. Toto som potrebovala

počuť, ale v mojej hlave to neznelo tak rázne, ako by to mohlo znieť od niekoho iného.

Žiaľ, veľa takých kamarátok som nemala. S mamou som románik z práce nemohla zdieľať a okrem nej som mala dve kamarátky zo strednej, ktoré boli ešte neskúsenejšie ako ja. Na izbe som mala spolubývajúcu, ale keď sme sa náhodou aj zobudili v rovnaký čas, nemali sme si veľmi čo povedať. A v práci to neprichádzalo do úvahy. Serga všetci poznali a posledné, čo som potrebovala, bolo, že by sa z toho stala kancelárska klebeta.

Mobil mi znovu zapípal.

Nevidel som ťa dnes na našom mieste.

Vedela som, že mu neodpíšem, ale to neznamenalo, že ma jeho slová nezasiahli. Chýbala som mu. Hľadal ma. *Naše* miesto. Zavrela som oči a moje myšlienky blúdili medzi Clemmie, Sergom a touto absurditou. Chcel by ma Serge teraz? Blondavú, v značkovom oblečení, na kožených sedačkách drahého auta... Rozmýšľala som, aké by to bolo, keby sme teraz zastali a on by nastúpil. Chcel by ma teraz, keď vyzerám ako ona?

V prudkom návale znechutenia zo samej seba som sa vystrela a pás sa mi zaryl do ramena.

Nechcela som na to myslieť.

Nechcela som na to myslieť *tu*.

Moji rodičia pre mňa znamenali všetko. Kedysi chodili spolu do školy, jeden druhému sa na strednej páčili, ale žiaden z nich sa neosmelil spraviť prvý krok. Dlhو študovali v iných mestách, ale keď sa po rokoch znovu stretli v Zlatých Moravciach pri návšteve rodiny, už neváhali. Ich príbeh bol veľmi romantický a rada som ho počúvala znovu a znovu.

Hoci už bolo neskoro, obaja ma čakali. Dali sme si kamilkový čaj a sadli si k televízoru. Vysvetlila som im, že mi z práce vybavili auto, ale nerozvádza som detaily ani o svojom outfite, ani o parochni strčenej v taške. Pred spaním som vložila mame do peňaženky peniaze od Matúša.

Keď som sa budila v Bratislave, prvých pár sekúnd ma zakaždým premkla panika a zmätok, nevedela som, kde sa nachádzam, no doma som sa vždy zobudila s pokojným úsmevom. Tu na mňa nemal dosah stres, panika, ani zvláštny vzťah so Sergom. Moja izba ostala rovnaká od mojich pätnástich, keď mi otec nalepil nové tapety s ružičkami. Odvtedy prešlo viac ako desať rokov, tapety jemne zažltli, kritické miesta boli prikryté plagátmi, ale nedopustila by som na ne.

Po sprche a krémoveaní tváre som si dole v kuchyni spravila kávu. Zvyšok domu ostal takmer rovnaký, ako keď v ňom ešte bývala babka. Kvalitný starý nábytok, ručne vyrobené čipky, maľované obrázky slovenských kostolov po stenách a na poličkách rozložená vzácna keramika a sklo.

Keby som si zariadovala svoj byt, nemala by som ho zrejme až takýto starožitný, ale v dome mojich rodičov som si nedovolila pohnúť ani jedným zaprášeným pohárikom. Tu proste veci mali svoje miesto. A ja som bola jednou z nich. Patrila som sem.

„O dvadsať minút odchádzame do kostola,“ zvolala na mňa z kúpeľne maminka. Našla som ju tam, ako si zapína náhrdelník okolo krku. Bola vo sviatočnom modrom kostýme. Mala ich dokopy tri, striedala ich podľa ročného obdobia. Tento mal materiál zmiešaný z vlny na zimu. Maminka aj tatko pôsobili veľmi elegantne aj v tom mále, čo mali.

„Prepáč, ja s vami dnes nepôjdem. Musím sa pripravovať na prijímačky,“ podišla som k nej a pomohla jej zapnúť ten náhrdelník. Bol to jej klenot, ktorý si dávala iba v nedeľu a na špeciálne príležitosti. Zdedený tmavomodrý zafír jej krásne ladil k tmavomodrým očiam a plavým vlasom. Ja som oproti nej bola taká vyblednutá, nezaujímavejšia verzia.

„To máš pravdu. Je to dôležitejšie,“ prikývla. Nič nie je také dôležité ako štúdium, to mi rodičia odjakživa vtíkali do hlavy. Ani kamaráti, ani krúžky, ani návšteva kostola či rodiny. Keď som mala písomku, všetok čas som trávila zohnutá nad učebnicou.

Moji rodičia pochádzali z chudobných rodín a boli prví, ktorí získali vysokoškolské vzdelanie. Vedeli, že za svoj úspech vďačia len tvrdej drine a ničomu inému. Mne neustále pripomínali, že napriek tomu, že som vyrastala v lepších podmienkach ako oni, neznamená, že to mám ľahšie. Práve naopak, dnešná doba je horšia ako ich časy a tvrdá práca nemusí hneď predstavovať priamočiary úspech.

Po maturite ma prijali na Pedagogickú fakultu v Bratislave. Rodičia boli na mňa hrdí a tešili sa, že sa zo mňa stane

učiteľka. Nielenže som tým ďalej podporovala ich vášeň pre vzdelanie, ale bola to aj práca, ktorú sa dalo robiť kdekoľvek, teda aj v Zlatých Moravciach. Problém nastal, keď sme mali praktické stáže v školách a ukázalo sa, že mi to s deťmi vôbec nejde. Ale vôbec. Nie som však typ človeka, ktorý sa rýchlo vzdáva. Školu som dokončila, biffovanie mi nerobilo problém, ale desila som sa toho, čo sa stane po získaní titulu. Mávala som nočné mory, v ktorých som bola zamknutá v triede plnej vrieskajúcich detí.

V poslednom ročníku na vysokej mi zomrela starká. Mama mi takmer nedovolila ísť na pohreb, lebo bol deň pred skúškou. Horko-ťažko som ju presvedčila a hneď po pohrebe som chytila autobus späť do Bratislavy. Skúšku som však nespravila. Mama mi to ešte dlho vyčítala. A po dedičskom konaní, vyplatení všetkých dlhov a poplatkov pre advokátov, ostalo rodičom menej peňazí ako predtým. Preto som si popri štúdiu našla prácu runnera v relácii Na Červenom Gauči a keď som spravila štátnice, manažérka Pavla mi ponúkla pozíciu asistenta produkcie. Vraj mám talent. Môj plat bol trikrát vyšší ako učiteľský.

Rodičia neboli z mojej práce nadšení, ale snažila som sa im čo najviac vyjsť v ústrety. Každý víkend som chodila domov. Šetrila som si a pomáhala im finančne, ako sa len dalo. Napriek tomu mali výhrady a produkciu považovali len za niečo krátkodobé. Nebola v mojom odbore, nepotrebovala som k nej titul a to im proste neďávalo zmysel. Stále mi opakovali, že mám na viac, že by som mala mať vzhľadom na môj intelektuálny potenciál dobré, stabilné zamestnanie.

Preto som sa prihlásila na stavbárinu. Lebo to mohla byť naozaj stabilná, *skutočná* práca.

Kiežby som len tej fyzike lepšie rozumela!

Spravila som si päťminútovú prestávku a otvorila Instagram. Ako prvé mi vyskočila fotka Clemmie zo včera. Záber na jej nohy v aute a na papierovú tašku z McDonaldu. Takmer som tomu uverila, keby som tam nebola včera ja. Ja som to však nefotila, záber musela mať Clemmie nachystaný dopredu. Bolo zvláštne si uvedomiť, že veci okolo nej fungujú ako hodinky. Matúš ma pre ňu zabezpečil ako jej dvojníčku. Bebe, jej PR manažérka, pridala fotku. Nina nachystala kostým a parochňu. Tobiáš ma odviezol. Všetko do seba perfektne zapadalo.

Ale prečo?

Zrazu mi napadla úplne očividná otázka, ktorú som si mala položiť už na začiatku.

Prečo ma včera Clemmie potrebovala?

V pondelok boli rodičia v práci a ja som ďalej dohľadala fyzikálne poznatky zo strednej. Dúfala som, že si na učivo jednoducho spomeniem, ale vzorce a príklady som si musela opakovať desaťkrát, kým mi utkveli v pamäti.

Poobede sme sa stretli s rodinnými známymi. Pani Haluzová bola mamina kolegyňa, trochu staršia, už na dôchodku. S manželom mali syna Patrika, ktorého sa mi obidve snažili dohodiť. Aj keď tam dnes nebol, spomínali mi, že by sme sa mohli stretnúť v Bratislave, že ho veľmi zaujíma moja práca a život. S Paťom sme si nemali čo povedať, nebol zlý, nič také, ale vôbec ma nepritahoval, fyzicky ani intelektuálne. Keď som sa ho niečo pýtala, odpovedal mi jednoslovne, nevedel udržať očný kontakt a nemal žiadne záujmy. Vyhovorila som sa, že mám toho teraz veľa, ale neunikol mi veľavýznamný pohľad, ktorý si obe matky vymenili.

Zo Zlatých Moraviec som odchádzala nabudená. Pobyt u rodičov mi znovu pripomenul, že sa musím snažiť ísť ďalej, že aj keď budem v ťažkej situácii, mám dôvod začať zuby a vydržať.

„Aká bola rodinná oslava?“ privítala ma v utorok ráno Pavla s kávou. Vo firemnej kancelárii sedela za vrchom dlhého stola, vďaka svojej pozícii mala z neho o sladkých desať centimetrov viac než my ostatní, natlačení vedľa seba.

Prekvapene som zažmurkala. „Uhm, v pohode.“ Takmer ma nachytala pri klamstve. „Veľa koláčov,“ dodala som a to jej stačilo.

Tento týždeň sme mali viac práce než zvyčajne. Na Červenom Gauči bola väčšinou diskusná relácia s rôznymi osobnosťami, ale raz za čas sme mali aj iné segmenty s moderátormi mimo štúdia. Niekedy šlo o návštevu zaujímavého miesta so známymi hosťami alebo nejaký zábavný program s publikom. Prakticky to znamenalo, že sme organizovali kompletne nové natáčanie zároveň so štúdiovou reláciou. Tým pádom som mala minimálne dvakrát toľko práce. Nový tím, nová technika, napätý časový rozvrh, aby sa stihli moderátori, režisér a producenti vrátiť načas do štúdia, a niekedy aj prespávanie štábu mimo Bratislavy. Samozrejme, všetko bolo podľa nášho zakliateho motta: čo najlacnejšie, ale zároveň dostatočne dobré, aby sa žiadne celebrity ani dôležití producenti nestážovali. Nesplniteľná misia.

Na budúci týždeň sme mali ísť na pár dní do Tatier. Producenti si vymysleli časť programu, v ktorej boli Seb a Clemmie, naši hlavní moderátori, pozvaní na chatu ku *kamarátom*, alias ich hosťom. Šlo o celebrity pár Romana a Martiny Kováčových, on bývalý výherca Superstar a ona baletná tanečníčka – teraz fitness influencerka. Mali vymyslený celý program, od závodu na lyžiach, cez návštevu blízkeho skanzenu, kúpanie sa v termálnych vodách, až po súkromný koncert Romana s jeho novou skupinou u Kováčovcov v ich luxusnej vilo-chate.

Väčšina záležitostí ešte nebola potvrdená, ale to tak už bývalo. Rozvrh sa do poslednej minúty menil.

Napriek tomu som sa snažila čo najviac nachystať. Veľa vecí som aspoň rezervovala. Zároveň som s hotelom a majiteľmi požičovne techniky vybavila, že im všetko potvrdím,

čo najskôr to bude možné. Nemala som dovolené nič platiť dopredu, pre prípad, že by natáčanie padlo, ale majitelia zároveň potrebovali vedieť, či mi majú tie veci či izby rezervovať, alebo ich dať niekomu inému.

Ľudia si myslia, že práca v televízii je fascinujúca, plná celebrit, peňazí, kamier a reflektorov. Očividne ale na žiadnom skutočnom natáčaní nikdy neboli. Dobré, ak berieme do úvahy natáčanie v štúdiu, je tam zopár kamier, reflektorov aj celebrit. Peňazí je však málo a všetka zodpovednosť zbúchať to za minimálny rozpočet je na mojich pleciach. Ja viem, vybrala som si tú najmenej príťažlivú pozíciu, aká v televízii existuje – pozíciu produkčnej.

Jedna z vecí, ktorú som mala na zozname, bolo potvrdenie Clemminho itineráru. Náš hlavný producent Ivan mi volal, ešte keď som bola doma, a zdôrazňoval, že to potrebujú súrne vedieť, aby naplánovali rozvrh natáčania.

Už som šla písať ďalší dôrazný, ale slušný email Matúšovi, keďže mi na tie predchádzajúce neodpísal, keď som si spomenula na Tobiáša. Ten mu proste zavolať. Ja som radšej veci písala, hlavne, ak šlo o detaily, o ktorých som vedela, že na ne ľudia po telefonáte zabudnú, ale ak toto bol jediný spôsob, ako z neho dostať odpoveď, musela som to skúsiť.

„Áno?“

„Tu je Simona. Simona Sýkorová, z Kentoš produkcie.“ Odišla som od stola smerom ku kuchynke. Prešla som okolo Danovej kancelárie, z ktorej znela príjemná francúzska hudba. Ako šéf mal tú najväčšiu kanceláriu, nábytok z tmavého dreva, minibar s alkoholom a po stenách platne svojich obľúbených francúzskych umelcov. Prešla som ďalej, aby som ho nevyrušovala. Pár ľuďom už vynadal, keď telefonovali pri jeho dverách.

„Mám tvoje číslo uložené.“

Bola som rada, že sa medzi nami nič nezmenilo po tom, ako som robila dvojníčku jeho sestry a vrátil sa späť k svojej strohej komunikácii.

„Dúfam, že si mal fajn víkend,“ pevne som si držala svoj slušný profesionálny tón ako štít.

„Je utorok.“

„Viem. Keďže natáčame do soboty, my máme v nedeľu a v pondelok voľno. Ale to je teraz jedno,“ svižne som ukončila pokus o slušné reči, keďže nikam neviedli. „Volám ti, lebo dnes musím potvrdiť detaily príchodu Clemmie do Tatier.“

V telefóne ostalo chvíľu ticho, nato zaznalo šušťanie papiera. „Kedy to má byť? Budúci týždeň?“

„Začína sa v pondelok skoro ráno, takže som jej plánovala vybaviť izbu na nedeľu večer, aby necestovala o tretej nadránom.“ Neverila som svojmu šťastiu. Tie papiere, čo som počula v telefóne, boli zrejme diár. Bola som tak blízko k potvrdeniu, ktoré som potrebovala!

„Uhm, to ti ešte nemôžem potvrdiť. V nedeľu o šesťnásťtej niečo má a...“ Matúš sa sám prerušil. „Kým ťa tu mám, mala by si čas skočiť dnes niekam na obed?“

Nie, nie, nie! Nemohla som dovoliť, aby zmenil tému. Nemala som už žiadne výhovorky pre Ivana a ostatných producentov. Priveľa vecí záviselo od toho, kedy budeme mať Clemmie k dispozícii.

„Ja dnes celý deň pracujem.“

„Môžeš si vziať obedovú prestávku. Nebude to na dlho,“ proste mi to takto oznámil. Krv mi zovrela v žilách. Potom som si však pripomenula dva fakty. Po prvé, bol Clemmin manažér, *nemohla* som si ho pohnevať. Jeho švager vlastnil firmu, pre ktorú som robila. Po druhé, ďalších tristo päťdesiat eur neznelo vôbec zle.

A práve takto som skončila o jednej poobede vo fitku v Eurovei. Mala som na sebe levanduľové legíny a tričko tej istej značky, s ktorou Clemmie spolupracovala, proteinový shake, smart hodinky a blondávu parochňu. A najnovšie aj zelené šošovky. Matúš si chcel byť istý mojím preoblečením, hoci sem vraj chodila Clemmie pravidelne a mala vyhradený kút, kde ju nikto neobťažoval. Odbehla som si polhodinku na bežiacom páse. Dost som sa nadrela, keďže som nemala žiadnu kondičku a pod parochňou som sa hrozne potila.

Na záchode v obchodnom centre som sa prezliekla späť do svojich vecí, schovala parochňu a z kabínky vyšla ako niekto iný. Hnedá myška s modrými očami. Jeden chlap mi pred toaletami venoval dlhší pohľad, ale rýchlo som okolo neho prebehla. Po ceste som vzala pár harddiskov z požičkovne, ktoré sme potrebovali do Tatier. Tak som získala výhovorku pre Pavlu, prečo som svoj obed nezjedla nad klávesnicou ako zvyčajne.

Príjemca: simona.sykorova@kentos.sk

Odosielateľ: manager@clemmie-official.com

Predmet:

Správa:

som ti vdacny za rychlu pomoc na poslednu chvilu
peniaze ti dam vo stvrtok

A KEDY MI POTVRDÍŠ, ČO POTREBUJEM VEDIET'????
Odpísala som mu v capslocku, ale všetko som po sebe hneď zmazala. Neodpísala som radšej vôbec.

Notebook mi na okamih zamrzol, akoby vycítil, že potrebujem chvíľu pre seba. Niekedy som si predstavovala, že má vlastnú myseľ. Občas som mu popod nos nadávala,

aby si pohol, a keď som ho jemne pohladila, konečne to spravil. Väčšinu času sme súťažili, či je rýchlejšie moje písanie alebo jeho procesor.

„Preboha!“ zalapala po dychu Pavla od počítača oproti mne a dramaticky si prikryla ústa rukou.

Všetci v kancelárii sa k nej otočili, čo bol efekt, ktorý chcela dosiahnuť. Mávla na mňa, aby som k nej prišla. Pochybovala som, že šlo o pracovné veci a aj sa mi to potvrdilo. Na obrazovke mala otvorený TikTok s klebetami o celebritách. Väčšinou tam mala Zaru alebo iné online obchody s oblečením.

„Seb bol prichytený s neznámou babou!“ Pavla sa bez zaváhania pustila do vysvetľovania okolností. Išlo o dosť rozmazané fotky Seba, ako nastupuje niekomu do auta.

„Ako vedia, že to nie je Aďa?“

Sebova dlhoročná priateľka bola popová speváčka, známa svojimi vlastnoručne napísanými piesňami pre gitaru a spev. Jej feed bol plný rozviatych vlasov, sušených kvetín, plátenných obrusov a bosých nôh.

„Lebo ona je akurát na festivale vo Francúzsku.“ Prevrátila očami, predstierajúc zdesenie, že to neviem.

Zamračene som si prezrela fotky. Ak by som robila pre bulvár, nedokázala by som pozrieť rodičom do očí.

„Vieš, ako si v sobotu na poslednú chvíľu zmenil taxík?“ Nadvihla jedno obočie a našpúlila pery. „Prisahám, že šiel za ňou!“

„Ja neviem...“ Bolo ťažké predstierať, že ma to zaujíma. V sobotu v štúdiu, keď za mnou prišiel Sebov runner Imro, aby som zmenila taxík, sa toho Pavla lačne chytila. Prinútila ma namiesto práce googliť tú adresu a špekulovať s ňou, kam to chcel Seb v ten večer ísť.

Vždy keď sme natáčali mimo štúdia, obšmietala sa

okolo Seba a šla takmer vyskočiť z kože, keď bol v plavkách alebo sa pred nami rýchlo prezliekal do iného kostýmu. Nemal sa za čo hanbiť. Seb bol bývalý futbalista, ktorý pre zranenie ukončil svoju sľubnú kariéru, a tak sa pustil do šoubiznisu.

„Kukni, Clemmie je v posilke.“ Otvorila ďalšie video a zrazu som bola na obrazovke ja. Cez presklené steny na mňa niekto zazoomoval. Našťastie boli zábery veľmi rozmazané.

„Aj my by sme tak dobre vyzerali, keby sme mali čas uprostred dňa chodiť do fitka,“ prevrátila Pavla očami. „Pozri na tie nohy, ako paličky.“

Keby len Pavla vedela, že tie *paličky* nemali nič spoločné s denným cvičením, ale s konštantnou podvýživou a stresom. Aj rodičia do mňa v poslednom čase rýpali, že som príliš chudá. Vždy ma to poriadne naježilo.

„Počkať...“ Pavla zažmúrila oči, akoby zachytila na fotke niečo podozrivé. Dych sa mi zasekol v hrdle. „Ona... vy máte rovnaké topánky!“

Tvár mi očervenela, rýchlo som sklonila hlavu – a naozaj: v tom zhone v Eurovei som si neprezula Clemmine levanduľové adidasky, čo jej ladili so zvyškom outfitu. Boli veľmi pohodlné, chcela som si ich nechať. Nezvážila som, že ich možno mala v jedinečnej farbe a teraz som sa prezradila.

„Uhm...“ nenachádzala som slov.

„Nemusíš sa hanbiť,“ rozosmiala sa Pavla, ktorá si vysvetľovala moje červenanie po svojom. „Aj ja som po nich škúlila na nete, ale už mám toľko tenisiek, že som si nevedela odôvodniť, prečo vyhodiť ďalších stošesťdesiat eur.“

Mykla som plecami a dúfala, že to už konečne nechá tak.

„Je naozaj vtipné, ako veľmi sa podobáte, nie?“

Možno by to aj bol kompliment, keby nepoužila slovo *vtipné*. Čo bolo na tom vtipné? Že niekto ako ja vyzeral ako Clemmie? Nebola prvá, kto si to všimol. Boli sme takmer rovnako vysoké, nosili podobnú veľkosť, obe s veľkými očami, ona zelenými, ja sivomodrými. Najväčší rozdiel medzi nami bol vo vlasoch. Clemmie nosila svoje blondávé lokne rozpustené, vždy perfektne vyfúkané. Ja som u kaderníka nebola vyše roka, a tak som si svoje úbohé šedohnedé vlasy zapínala sponkou nabok, aby mi nepadali do tváre.

Nebolo to, samozrejme, v náplni mojej práce, ale každý deň, keď sme natáčali v štúdiu, som musela byť Clemmie, stáť na jej mieste, kým sa nastaví kamery a osvetlenie. Ona však vždy meškala a ja som nedokázala povedať nie. Tak si ma vyhliadol aj Matúš a ponúkol mi to, čo mal byť jednorazový zárobok za odlákatie paparazzov v ten večer k McDonaldu.

Mala som z toho všetkého zlý pocit. Bolo divné vidieť sa na TikToku. Vlastne som si ani nevšimla, že ma niekto natáčal. Nikdy predtým som také veci neriešila a v tom fitku som sa snažila udržať na páse bez toho, aby som sa strápnila. Ale mala som si všimnúť, že ma niekto sleduje.